

rubla tükki, mis ta ausaste olli teninud, kõl-
lisesid temma taskus wägga helledaste.

Sõameeste kawwalus.

Selle wimase Saksa ja Dani sõda aeal Schles-
wigimaal, lahutasid kindrali kässo peale üks
Saksa noor pealik ja üks nendasamma noor
underwits mõnne soldatiga ennast rüggemen-
dist ärra, et Daanlasi mis neist mitte ennam
kaugel ei olnud enne lahingit, nattu ke läh-
hemalt silma wõtta. Mõda teed eddasi min-
nes, näggi pealik tee kõrwas üht tallo maea,
sinna pöörasid nad siise, et sealt kuulda saak-
sid, ehk isiaarralist nõu leiaksid, kuidas nad
Daanlastele ilma näggemata, kõige liggimale
wõiksid sada.

Esimese pealikut ennast räkida: Kui meie
sinna saime tahtis perrenaene tüdrekuga, kes
ka sakslased ollid, just põllale minna lehmi
lupsma. Meid nähhes ehmatas ta nenda ärra,
et ta lupsiko mahha kukkuda lastis ja kar-

jatas: „Oh sinna helde Jummal, Saksa wäg-
gi on siin!“ Ma käsksin tedda waid olla ja
ühtegit karta, ja saatsin neid mõllemaid tупpa
wahhi alla, et nad mitte ärra ei jookse ja
enneaego kårra ei te. Mõud küsksin ma per-
renaese käest, kas ta meile mitte ei wõi üttel-
da, kust ja kuidas meie parremine neid Daan-
lasi sallani silma wõiksite wõtta. „Üht se-
suggust nõu ei tohhi teie mitte minno käest
pårrida,“ wastas perrenaene. „Tahhate teie
mind ja minno maea Daanlaste eest warjada,
siis tahhan ma teile isfi sedda kõige parremad
teed näidata; tahhate teie meid agga ilma
abbita nende wihha kustuseks sia jätta, siis
ei wõi teie ühhe nõrga naesterahwa käest mitte
tahta, et temma teile abbiks peab ollema.“
Ma ei wõdinud muidogi ühhe sesugguse jutto
peale digusega mitte nõuda, et ta isfi omma
kahjo wasto pididi teggema ja jatsin sedda lo-
tust üsna mahha, tenima käest middagi läh-
hemalt teada sada. Kui ma nenda mõttetes
aknast wälja watasin, näggin ma korraga ühte
lehma põllal, üsna kahhe Daanlaste wahhi-